

Mallart defensa la legalitat del polèmic cànon de Rec Madral i Riera Cabanyes

L'administrador de les dues companyies d'aigua declara per la querella de 348 abonats d'urbanitzacions de Vidreres i Lloret

L'administrador de les companyies d'aigua, Carles Mallart, ahir acompanyat del seu advocat, Carles Monguillod.

GIRONA | D. JIMÉNEZ

L'administrador de les companyies d'aigua Rec Madral i Riera Cabanyes, Carles Mallart, va declarar ahir al jutjat d'instrucció n.4 de Girona acusat d'estafa, apropiació indeguda i desobediència a l'autoritat arran de la querella presentada per 348 abonats d'urbanitzacions de Vidreres i Lloret que, arran d'una sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) l'any 2004, consideren il·legal la quota que se'ls aplica als rebuts pel

transvasament de l'aigua des de Llagostera. Mallart va defensar que la quota és legal i va presentar 150 resolucions a favor seu dels jutjats de Santa Coloma de Farners i de l'Audiència de Girona.

Els querellants són de les urbanitzacions d'Aiguaviva Parc, Terrafortuna, Puigventós, La Goba-Sant Jaume, Mont-Lloret i Lloret Residencial. L'any 1999 la Generalitat va aprovar les tarifes on autoritzava a cobrar aquesta quota. Des d'Aiguaviva Parc van presentar un recurs en entendre que se'ls cobrava a ells i no a l'Ajuntament de Vidreres ni, per tant, als veïns del centre. El TSJC admetia el recurs el 2004 i entenia que el cànon era "arbitrari" i va impugnar la resolució de 1999. Des de llavors consideren que la quota és il·legal, i el mateix consistori ha instat a les companyies a no cobrar-lo.

El 2011, la companyia va canviar el concepte de "quota de transvasament" per "aigua en alta" als rebuts i va seguir cobrant el mateix import (17,51 euros més IVA, cada dos mesos). Els querellants creuen que s'hauria comès un delictes d'estafa, apropiació indeguda i desobediència a l'autoritat perquè han cobrat una "quantitat indeguda" pel transvasament que van ser "declarades il·legals pels tribunals", sense fer cas els posteriors requeriments i que després van canviar el nom de "transvasament" per "aigua en alta". Així, demanen la devolució del que s'ha cobrat "indegudament" i exigeixen el pagament de 467.518,67 euros.

Les sentències favorables

En la seva declaració al jutjat, Mallart va manifestar que la polèmica quota "és legal", i va presentar més de 100 sentències dels jutjats de Santa Coloma de Farners i més de 50 de l'Audiència Provincial de Girona "resolent recursos d'apel·lació favorables a les companyies" d'aigua. Va defensar que la sentència del TSJC "no diu que la quota sigui il·legal", sinó que va invalidar l'import de la quota específica de la urbanització que va recórrer i que el TSJC resolvia que era arbitrària respecte al que no es cobrava als veïns del centre, però, en tot cas, no deia que era il·legal.

Mallart va admetre que era coneixedor dels requeriments de l'Ajuntament, i posteriorment del conseller d'Innovació Universitats i Empreses del 2007 perquè deixés de cobrar la tarifa. Amb tot, va argumentar que els requeriments "no tenien res a veure" amb la sentència del TSJC, fet pel qual les companyies van presentar diferents al·legacions i van tornar a fer constar les sentències favorables dels jutjats de Santa Coloma i de

l'Audiència Provincial.

Preguntat per l'acusació sobre "què es pot fer per deixar de cobrar les quotes il·legals", Mallart va respondre que "llegir-se bé les sentències de l'Audiència i del TSJC on queda rotundament clar que són perfectament legals". A més, exigeix de qualsevol responsabilitat a la seva filla, Anna Mallart, a qui, juntament amb ell, l'acusació demanava els 467.000 euros de fiança solidària amb avals bancaris o béns patrimonials.

Preguntat pel seu advocat, Mallart va recordar que "en tots els documents oficials i no oficials es referien a la quota de transvasament i a la quota d'aigua en alta amb el mateix concepte" i que "no era intenció d'enganyar a ningú, donat que es cobrava el mateix import i són conceptes sinònims".

L'escrit de la defensa

Després de la declaració, l'advocat de l'acusat, Carles Monguilod, va fer arribar un escrit als jutjats per complementar les paraules del seu client. En aquest, considera que "és absolutament i radicalment fals que hi hagi hagut alguna resolució judicial" que hagi declarat il·legal la quota. Tot el contrari, afegeix, remetent-se a les resolucions judicials "fermes dient que les companyies tenien dret a cobrar-les i fins i tot a reclamar-les judicialment en cas d'impagament". Per això, considera que procediria l'arxivament de la causa per "ser mentida que algú s'hagi apropiat indegudament".

Monguilod reflexiona que "probablement s'ha admès a tràmit la querella perquè els querellants no fan menció" a les sentències de Santa Coloma i l'Audiència i, a banda de demanar també imposar les costes a la part contrària "per la seva evident temeritat i mala fe", es reserva el dret "a presentar una reclamació penal per enganyar al jutjador amb l'ocultació voluntària i maliciosa d'una importantíssima documentació".

Si rectifiquen, diu Monguilod, "acceptaríem que no es va fer menció de les sentències perquè n'ignoraven l'existència" però si persisteixen "no seria un error sinó una maniobra per aconseguir confondre i enganyar el jutjador".

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/selva/2014/04/04/mallart-defensa-legalitat-del-polemic/663751.html?utm_source=rss